

DÜŠEVNI LIST

Dr. žensko učiteljske Šimon Milač, profesor Maribor

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel i vödávnik: FLISÁR JÁNOŠ, Murska Sobota.
Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.
Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din., v Ameriko 1 Dol., edne numere 3 din.
Naprejpiačilo
gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

150 lêtni jubileum Puconske fare.

Eden svétek, tak lêpi i prijéten, ka ga je në slobodno môtiti z nikšimi mráčnimi miselmi, štere bi prispodobno k žáleci prehodile düšo našo. Tébole z punim poglêdom radosti ščémo glêdati na faktume, šteri smo svedocke bill.

Puconska fara je 1933. okt. 22-ga svétek hváladávanja posvetila Bôgi za svoj 150 lêtni obstoj. Skôz ednoga leta se je pripravljala na té veliki dén, šteri se je zzlátimi literami notrizaplsao vu hištorijo gmâne i dúgo bodemo stáli pod občüt-nostjov vsega toga, štero smo na etom dnévi vidili i čüli.

K pripravam ovekivečenja etoga jubileuma se má cójračunati kre cerkvenoga placa pozdignjena monumentalska železobetonska ograja, nadale k cerkvenomi placi cójküpleni vrt i nôva oblêka oltára vu cêrkvi; ali nájbole pa ono vidno znamenje vu formi stebra, štero je lübézen vernikov postavila na tisti prestor vrta Kúhar Ferenc Jákoba, gde se je pred 150 létmi Boža rêč glásila skôz 14 mêsecov, da tak tó cerkveno hištorično mesto, štero je z radosti i zahválnosti skuzami i molítvami očákov posvetšeno, pri naši potomcaj nepreide v pozáblenost, nego opomlna faro, spomína tühénca, kí eto mesto goripoišče.

Steber má 3 metersko impozántno višino i z svojov massivnostjov je vsákomi verníki liki môči trdi grád. Odzgoraj má križa motiv, kak vere simbol, ka nás spo-

mina na to, ka so očáci križ trplénja nosili, ali në vcagali i vere svoje na porob protivnikov në dáli. Vu steber je položena velika granitna tábla z nasledújóčim napískom.

„Zmisli si na zdávnja vrémèna, brodtè lêta preminóči porodov, opítaj tvoja oço, ná ti pripovê, tvoje starce, oni ti vse nazvêstijo.“ (V. Moz. 32, 7.)

Pred 200 létmi so na porob prôti-reformácije spadnole cvetêče evang. gmâne krajine naše. Po dúgi 50 létaj je Düh Gospóda na žitek pôzvo Puconsko správišče cerkveno i od 1783. okt. 12-ga do 1784. dec. 8-ga je na etom prestori vu gümlt Kúhar Ferenc Jákoba držao evang. Božo slüžbo Berke Baláž prvi Puconski dühovnik prerodnikom vernikov vezdášnje Puconske, Bodonske, Lendavske, Moravske, Sobotške i Radgonske fare.

„Eben Haezer“, t. je: Do eti mao nam je pomágo Gospod. (I. Šam. 7, 12.)

K pripravam toga velikoga dnéva mámo cójračunati vsa tista lübézni dela i dáre, ka so ob toj prilíki zahválni sinovje i čeré prinesli svojoj dühovnoj materi.

Njéni šalamenski roják, li po glávi sêri, vu dúhi ešče prevedno mládi naš poeta, Fliszár Jánoš vpok. vučitel, so hítili vözprêšati z svoje düše te nájlepše džündže i té vu formi pêsém aldüvati svojoj dühovnoj materi rodjeníci.

Dr. Kúhár Šándor ptujski primárius, korenika z Puconske Kúhár Jákovove fa-

milije, so z svojov vernov, zláte dŭše tŭvãrišicov navkŭp, dŭgi hŭp z-genlívov lŭbéznostjov tkali — pri šterom deli je, — kak smo zradostjov zvedli, edna lŭbléna devojka, Šável Ilonka z Černelavec tŭdi gotova pomočnica bila — tisto prelêpo molitveno preprogo, štero so té svétešnji dén kak svoj spominski dár na stube tistoga oltára puconske cêrkvi podveznoli, pri šterom so ednôk okrstšeni bilí i pri šterom so kléčali ob priliki svoje konfirmácie, gda so ob prvím živelí z Gospodnovov svétov večérjov.

Prêk več tjédnov vsáki večér so se včlilí navékše sami Puconski možévje i mladina, pod vodstvom Ošváth Šándor kántora, na tisto lêpo popêvanje, z šterim so té dén Bôga zvišávali, poslŭhšávcov dŭše obeseljávali. Rávno tak trŭde nemilŭvajôč se je včlila strŭkovska dvojna banda pod vodstvom toga imenitnoga vrêloga mužíkanta, Bako Karolj šolskoga ravnátela, na tiste khorušne pesmi, šteri glási so té dén skôz njihovi trompôt prôti nébi rŭmeli i naše dŭše prehodili.

Šalamenska mladina je k-cerkvenoga placa glávnim vrátam lêpa précimbna vráta z-napisom postavila gori; — predanovska mladina stranska vráta i vu cêrkvi krstni kamen z korinami oplela; — márkšavská mladina na kŭkli pri šolskem vrti précimbna vráta z napisom gorpostavila; — puconska mladina na pôti proti spômeniki précimbna vráta z napisom gorpostavila i spômenik z korinami ves oplela; — gorička mladina je pomagála cerkveni plac čistiti; — na oltár i pred nje ga so z farofa položeni bili sami bêli prelêpi krizantini.

Po takšem pripravlanji je čakala puconska fara z vrêlim hrepenênjem i z punim trôštóm na svoj rêtki svétek i želêla si je lêpo vrêmen od dobrotivnoga Bogá. Njéno želênje se je spunilo. Vnedelo oktobra 22-ga je hrána ŭtra toti meglena, ali megla namali razide i prijêtno vrêmen pride. Vse je že rano na petáj. Za edno malo na cerkveni hrambaj i na bližánji hižaj že zástave plahočejo. Vu tŭrmi 8 vŕa vdári i z fárne cêrkvi velki zvon se oglási. Tak da bi zdá poseben močen i vesé-

li glás meo, šteri daleče rŭmi i zezávle: prihájajte i hválte gospodna, ár je dobrotiven i milošča njegova trpi na veke!

Glás njegov je zmožen naglás najšo. Vernikov stotine i jezere blŭzi i daleč so na sébe vzelé svétešnje oblêko i prihájale vu gmáno Berketov, Terplána i Czipotta z moléčov dŭšov, naj se radŭjéjo z timi radŭvajôčimi. Skôz edne cêle stotine so Puconci bilí slovenske krajine evangeličansko cerkveno središče, daleč bliščéči posvêtni tŕem, záto je k têm bole razumlivo, ka je vu radosti Puconske materske gmáne — štera je záto nê oslabila, bár so jo čerí njéne zporédoma ostavile — cêla slovenska krajina taovzêla.

Ob 9-tov vŕi so prišli ogengasilci korporativno z 14 fárni občŭn i pod poveljstvom Fliszár Števana i Šiftar Franca na sébe vzéli dŭžnost réd gori držánja, ka so tŭdi hválevrêdno i pêldasto zvršili. Za edno malo potom je strŭkovska dvojna trompôtna banda goriodíšla vu tŕem do zvonov vu fárnoj cêrkvi i odtistec igrála začétek ôsvetnosti. Akkordí hválo dávajôči khorálov so daleč rŭmili z toga pozdig-njenoga mesta. Zdá so se záčale že vse sipávati vnožine vernikov zevsé krajov. Eden za ovim so prihájali dúhovnicke i drŭgi odlični gostovje: odposlanstvo ženskoga drŭštva sobotške fare, na čeli z vrêlov predsednicov Dr. Sömenovov Medgyesi Somogyi Máriov. Veliko radost je zbŭdilo prišestjé g. sreskoga načelnika Lipovšek Gašpara, kot zedním zastopnika kr. banske uprave. Nazádnje so prišli naš agilén poslanec i vrêli seniorátŭni inšpektor g. Benko Jožef.

Rávno je že vŕa pô 10 vdánila. Taki so se zglásili vsi trijé fárni zvonovje. V hŕd smo se postavili proti spômenka stebri. Na čeli strukovska banda khorále igrájôča, za njŕv fárni pêvski khorus, dúhovnicke, bánski zastopnik, seniorátŭni i fárni čestníki, prešbiterje, ženska drŭštva, rázlični gostovje ítv. smo šli proti cíli. Na cêloj pôti so ogengasilci častni kordon držali.

K spômenka stebri pridôč, gde je že nezračuno vernikov bilo vkŭpspráveni, je najprvle strukovska banda igrála našo

evangeličansko himno: Trdi grád je naš Bôg zmožni.“

1.) Potom je lepô popêvao *fárni mêšani khoruš* po Fliszár Jánoši na 150 lêt-nice svétek napisano nasledujúčo „Zdüháv“ pesem :

Blagoslovi nam, Bôg, gmajno
Z obema rokama !
Slíhšaj molítev zahválno
Vsákoga gmajnara,
Ka si nás tak dúga lèta
Varvao ino bráno,
Z rečjôv evangelioma
Tak obilno hráno !

Bojdi i poetom toga
Naš grád i močina,
Šteroga nevtore nikša
Protivnika sila !
Za stôpédesét lèt skrbnost
Ti spévajo vûsta :
Bojdi znami, večna zmožnost,
Moli vsáka dúša !

2) *Kerčmar Zoltan*, misionski predgar v Apači, so navdúšeno naprêdáli nasledujúčo, po Fliszár Jánoši napisano, poêmo :

Spominanje z-1783 oktobra 12-ga

Glási dnes dúh naš i spévaj zahválno,
Zdigni se k nébi, diči Gospodna !
Moli vu srdci molítev otávno,
Dič'jo ti vûsta Bôga velkoga :
Na stôpédesét lèt dičen spômenek,
Gda je zišla vere slobodščina
I slobodno bilô svetiti svétek
Pôleg včenjá evangelioma.

Vedno so nastávlane evang. gmajne;
V-Püconci spêvan himnus: „Trdi grád“
Je podežigao vernike krajine,
Liki nebeske strele bister trák :
V-Križevci, na Hodoši nadaljávao
Evang. gmaja grüntanja vrêli nágib,
Vu srdcá vcêpo i dale odhájao,
I potrdjávao Luthera návuk.

Ščiščena vera je têlo dobila,
Kô sta eti v-prvoj Božoj slúžbi
Na Kúhar Ferenc Jákoba funduši
Bakoš Mihály, Berke Baláz glásila.

Pred nami stojí steber gor' postávljen,
Dični vrêmenov spômenek večni,
Šteri glási i gláso bode vrêmen,
Gda je cvela vera v srdcáj verni.
Evang. vera ino njé slobodščina,
Kak példa áldovov-gotvnosti
Vu vernikov srdcáj krepka močina
I jedinstvo ládalo v-občinstvi.

Té steber ! preminôči hípov čúdo,
Je bio grünt püconske gmajne cêrki ;
On je dao nágib i na vrêlost zbúdo
Vernike, k-dúhovnomi združeni.
Naj i nás budi na példo očákov,
Da i nam trdi grád bode ona,
Gdašté nás zové glás zvoná na molítev,
Hitimo v mesto našega Šiona.

Glási dnes dúh naš i spévaj zahválno,
Zdigni se k nébi, diči Gospodna ;
Moli vu srdci molítev otávno,
Dič'jo ti vûsta Bôga velkoga !
Svéto mesto je tô, vráta v-nebése,
Tô glási stôpédesét lètni steber,
Kô je v-srdcê sklenola i áldúje
Püconska evang. svét' mati cêrkev !

3) *Fárni moški khoruš* je genlivo popêvao nasledujúčo pesem :

Vadlúvanje, oh ti boži dár :
Tí, ti si mi angel míra.
V-tvojem kríli nevcagam nigdár
Vu nôči kakšté vihéra.
Ka bi bio jas brezi tébe,
Najdragši blagoslov nébe ? !

4) *Kováč Štefan šinjôr-dúhovnik* so nasledujúči odprtni govor i molítev pravili :

Milošča vam i mér od Bogá Očé našega i od Gosp. Jezuš Kristuša !

Vküper smo na eto znamenito mesto prihájali, gde so pred 150 lètni naši, vu Bôgi blájženo vöpreminjeni očáci, obprvim evangeličansko Božo slúžbo držali. Vu dúhi so i oni vezdá túdi tú i hválo dávajô Bôgi, ki je njihovo začnjeno delo tak z lepim naprêidénjom blagosláv-lao. Dičmo mí túdi našega dobrotivnoga Bogá, etak se k njemi moléči :

Hodte i radújte se, pobožne dúše i priprav-lena srdcá, vesélmo se ete veliki dén i dájmo hválo svéta môdromi ravniteli, dobrotivnomi našemi Bôgi. Naj se obúdiyo i na molítev od-préjo vûsta naša, zvišávajúči Gospodna veliko imé.

Svétek svetít smo se spravili dnes eti vküper; zahválnosti svétek onomi dobrotivnomi Bôgi, ki je tak ravnao naše s' éte materé cêrkvi ládjo, da je 150 létni vihér vöpres'ála, pomladila, povnôžala se je i pokrepleni bodôči, svetí mo dnes spômenka svétek.

Pred 150 timi létmi eti vu püconskoj evangeličarskoj fari se je zbudila dühovnoga posvêta zorjenica, naj presvêti Kristušov evangeliom vsê m vervajôčim na bláženstvo.

Prôsti i máli je bio te začétek. Na et. m mestu v ednom prôstom gjümmi so se po tak dügom pregánjanji i teženji spravili vküper naši evangeličanski drági o'áci, držéči to prvo Božo slúžbo.

Nj hovo delo se je dopadnolo Gospodni. Prijétno je bilô pred Njim i on dobrotiven Bôg, ki je svêta stvorjenje z etimi rečami začno: „Bojdi svetlost,“ je blagoslov dao na máli začétek, šteri je národov presvečenost, Kristušovoga evangelioma na obládnost prinešenje postavo za svoj cil.

Z püconske evangeličanske gmajne je v 150 ti lét sedem cvetéči, evangeličanski gmajn grátalo, vu šteri v sedméro cêrkváj glásijo Kristuša evangeliom, razšürjavajo dühovno svetlost, štera národe vse bliže i bliže pela k svjemi nebeskomi oči.

Národov veliki Bôg, šorša našega ravnitel! Vzemi nás nadale vu tvojo miloščo i lübézen! Blagoslovi naše indašnje o'áke, ki so pred 150 timi létmi evangelioma bláženo serren vu našoj gmajni posêjali. Blagoslovi vse one, ki so se za naše s' éte vere naprédénje, potrdjenje i ôcvelek trüdili. Blagoslovi našo svêto evangeličansko vero, da naj vu njê živé Kristuš, naj se në človeča môdrost, nego Kristuša s' éti návuk glási vu cêrkváj naši i kak vu pretekôči 150 ti lét, tak naj i vu pr'šestni vrémenaj z obládnosti na obládnost napré tere.

Bojdi i ostani nadale náš dobrotiven Bôg, na dobro nás pelajôči i büdêči posvetitel ino blagoslávajôči náš nebeski Oča zdá i na vekel Amen.

5) Z-lêpim sprevájanjem trompôt'noga khoruša smo popêvali nasledüjôčo *občno pesem*:

Verni, díko, čést spêvajte;
Z veselnostjo zvišávajte Bôga, kak stvoritela;
Njega, vu svetlosti gledêč,

Molte vsi, vu práhi klečêč,
Kak šorša ravnitela —
Zmožen,
Blážen

Si ti Bôg náš, ki vsa ravnaš v pravičnosti,
I blagosláváš z milosti.

6) *Šiftár Károly bodonski dühovnik* so nasledüjôči svétešnji govor meli i blagoslovili steber i táblo:

„Pozdígavam oči moje protl goram,
odkud bi mi pomôč prišla. Pomôč
moja je od Gospodna, ki je stvôro
něbo i zemlo.“ (Žolt 121, 1-2)

„Odvêži reménje šolincov tvoji, ár zemla na šteroj stojiš je svêta zemla.“ (Moz II 4, 5)

Tak je erkao te nebeski Oča Mozeši, tam na Horeb gori, gda se njemi je skázao. I to občútenje se more pobüdití dnes vu našem srci tüdi, gda po 150 lét smô se znovoga na etom mestu vküpe spravili, naj Bogi díko i hválo dámo za tisto pomôč i obrambo, štero vu tom dolipretečenom vrémeni nam je skázao.

S' éto mesto je eta zemla, gde pred 150 lét vu püconskoj fari je ta prva evangeličanska boža slúžba držána; za s' éto mesto jo posveti ono občútenje, z šterim smô zdaj na njô stôpili.

Z-pobožnim občútenjem i z veselím srdcom smô se zdaj eti pod božov nébov vküpe spravili. Boža cêrkev je eto mesto, ár znami je Gospod, ki veli: „Gde dá ali trijé vküp pridejo vu mojem inéni, jas sem tüdi z med njimi.“

Znameniti dén, radosti svétek je te denéšnji, ár pri ednoj znamenitoj meji žitka püconske evang fere stojmo. Občúnske radosti svétek nam vsem, ki smô eti vküpe prišli, naj se radüjemo z timi radüvajôčimi. Kak roditel se ves ti kak mati se radüje či dête, štero je pred vnogimi lét vu božem inéni na svoje perôti püstila, znovoga pred sebo m vidi vu žitki, zdrávji i radosti; kak dête se veseli, či po dügom vrémeni se nazáj povrcé vu náročá dráge matere svoje i njô vu zadovolnosti i bláženství vidi: lübléni kršćanje, tákša radost napuni zdaj naše srdce tüdi! — Radüje se püconska fara, štera je vu tekáji ti 150 dolipretečeni leti pe'éro svoji čeri z-žêlénjem božega blagoslova na svoje perôti püstila, i radüjejo se čeri, štere so pri etoj znamenitoj meji žitka svojo mater znovoga goriposkale i vidijo kaj tá mati je në oslabila, živé, dela i nadale razšürjava králestvo bože.

Radüjmo se záto vu Gospodni, i pá velim, radüjmo se! Spëvajmo Gospodni nôvo pesem, ár on čüdna dela čini znamí! Njegova čüda je, kaj to pred 150 leti eti posejano málo horčično zrno je në preišlo, nego žnjega je močno drevo zraslo, vnoge véke pognalo, v šteroga blázenoj senci vu miri počiv'jo očáci naši i šteroga sladki sád denéšnji dén vnögi vu radosti vživajo.

„Hváli záto Gospodná, ti dúša moja i vse, ka je vu meni, svéto imé njegovo! Hváli Gospodna ti dúša moja, ni se nespozábi z vsë dobročinënj njegoví.“

Kak ednok Šámuel prorok na spomenek, ká je Gospodin Bög réšo izraelski národ od njegovi protivnikov i vnoge nevôle, tam pri Mispi vu püščavi je eden kamen goripostavo, na šteroga je ete lépe reči zapisao: „Eben Haézer,“ to je: „do etoga mao je zmágao Gospod.“ (Šam. I. 7. 12.)

Tak si činila ti tüdi, pobožna püconska gmajna, gori si postavila ti tüdi ete kamen, na šteroga ti tüdi z mlrovnim srcom lahko zapišeš: „Eben Haézer,“ do etoga mao nas je zmágao Gospod!

I gda smo se dnes, mati i čerí vu božem imëni pri etom kamni, pri etoj znamenitoj meji vküpe spravili, či se nazá zglëdnemo na ti 150 dolipretečení let, ka drügo bi mogli činiti, liki kak naš denéšnji žoltár veli: oči naše prizdignoti tam tá gori, odkud nam je pomoč prišla. Naša pomoč je pa bila od Boga, ki je stvoro nébo i zemlo. — I tak ete 150 létni mejnik nas nájprve na hválo opomina! Na hválo proti onomi, ki nam je bio trdi grád i obramba.

L. K. Čí pri etoj znamenitoj meji dúše naše poglëd nazá obrnémo na tó preminöče vrëmen, teda vidimo pred seboj to vnogo dobróto, pomöč i blagoslov, za šteroga nemremo dnes zadosta díke i hvá'e dati Bög!

Pred 150 létí, vu kak žalostnoj stávi je bio naš prekmurski slovenski evang. národ. — Naši očáci so në meli církví i šóle, në pastérov, në ovčarnice! Či so šteli božo réč posluhšati, 3—4 dni so daleč mogli potüvati. Što bi nam znao povedati, ká na pöti keliko pregánjanja, keliko špota, keliko ogrizávanja i britkosti so mogli za svoje vere volo gorivzëti. Ništerni so „žitek i blágo i vse ka je drágo“ gorialdüvali, ali vere z srcá ztrgati so dönok në dáli.

Hvála Bögi, tó kmično vrëmen je minölo i znovoga je goriprišlo verske sloböščine blázeno sunce. Eti na etom mesti so se zdrüžili, organizerali naši očáci i eti so začnoli znovoga zidati orság boži. Te nebeski Oča je blagoslovo njihovo delo, zátega volo bojdi: díka i hvála njemi!

Ali nadale ete kamen nás i to prišestno pokolënje naj pobüdjáva na vrëlost vu veri. Spominajmo se z oni, šteri so eti to prvo evang. božo slüžbo držali, šteri so eti dobili nágib k svojimi svétomi deli. Püsto i prázno je bilö ešče teda ono mesto, gde zdá to lépo fáрно poslopje stoji; slabi so bili naši očáci vu tom zemelskom, ali bogati vu veri, pobožnosti; i tá vera njim je dála möč čüde činiti. I tak eto mesto, ete kamen nás tüdi na vrëlost naj nagibáva vu veri; naj vrëdni vnüki bodeimo pobožni očákov naši; naj se od nji navčimo za našo vero i církev delati, aldüvati, vu një živeti i vu një mrëti.

Ali ete kamen nadale naj pobüdjáva vu našem srci močno vu Boga položeno vüpazen.

150 lét je minölo, ka je eti ta prva evang. boža slüžba držána! I od onoga hipa, gvüšno, në samo vesëli dnëvi, nego žalostni so tüdi vtál prišli püconskoj fari; vnookrát so bili kmični obláci na një žitka nébi! I što je bio tisti, ki jo od vsega réšo? Što je bio tisti, ki je razgono te kmične obláke i eto faro réšo vsega hídoga? Što je bio tisti, ki nam je dao ete blázeni i vesëli dén zadobiti? Në drügi, kak te dober Oča nebeski! Prizdignimo záto oči naše tam tá gori, od „šteroga je doli idoči vsáki dober dár i vse popolno dánje“ i v njega položimo vse našo vüpazen.

Lüblëni kršćanje! Vu žalostnom vrëmeni živëmo, teški dnëvi so nam v tao prišli! Nej čüdo či vnogi dvojijo, vcagajo i pitajo: Kakda mo živeli?

Ali nedvojte, nevcagajte, ár ete kamen nam glási, ká po žalosti radost pride! Vüpajte se vu Bögi, ár ki se vu Bögi vüpa, on se nevkani nigdár.

Ete kamen tak naj nás i to prišestno pokolënje opomina na hválo, nagibáva na pobožnost, vrëlost vu veri i na močno vu Boga položeno vüpazen. Naj vsáki, ki se na njega zglëdne, prizdigne oči proti goram, odkud nam pomöč pride.

Na té cil naj bode posvečeni ete kamen: vu imëni Bogá Očë, Siná i Dühá Svëtoga. Amen.

7) *Célo správišče* je z vrêlim srdcom popêvalo, z-lêpim sprevájanjem trompôt-noga khoruša, nasledüjôčo občno pesem:

Bojdi veren v tvojoj veri;
Kebzûj na závezek tvoj;
Djánje k-právdí žitka meri,
I v-oblúbi močno stoj:
Neodaj vadrúvánja,
Neoskrúni pozvánja,
Na štero si posvetšeni
Teda, gda si okrstšeni.

8) Spômenka steber so vu iméni šinjorije *Benko Jožef* ors. poslanec, prékmurskoga senioráta inšpektor med dugšim, toplim govorom prékdáli na čuvanje puconskoj gmâni.

9) Vu iméni gmâne so *Kühâr Štefan*, ban. svetnik, puconske gmâne inšpektor z nasledüjôčim govorom prevzéli spômenka steber.

Poštüvani verebrati!

Visiko poštüvani g. senioratni inspektor!

Z božov pomočjôv smo se zbráli v tak lepom števíli okôli etoga spômenka stebra, da dostojno posvetimo 150. oblejtnico obstoja naše cerkvene občine a. v. v Puconci. Gda smo prišli sem, na mesto, gde se je pred 150. mi létmi, po nezmernom pregánjanji evang. vernikov prvič glasila evangelioma čista svéta rêč vu našoj krajini, tedaj nás je pripelala sem ljúbézen do evang. krščanske svête vere i zahvále dúžnost do naši vereočákov, ki so nevcaglivo, odürnost pregánjanja pozábivši, obnôvili i obvarvali nam evang. krščanski právi návuk.

G. inšpektor! Vu iméni prekmurskoga evangeličanskoga okrožja, seniorata predali ste spômenka steber, ki je postávljeni na onom prestori i v dokáz one vrêlosti do evang. svete vere, gde so i štero so pokazali naši očáki pred 150.-mi lejtmi. Gda vu iméni puconske evang. cerkvene občine prevzemem od Vas predáni spômenka steber, znam i známo obednim i tó kaj nam je dúžnost. Dúžnost nam je, i o tem Vas zagvûšamo i Vam oblúbimo, da bomo ga oskrbovali i gledali dostojno kak simbol vere, vûpanja i ljúbézní, na kom bazira naša evang. vera od začétka i danéšnji čas.

Drági gmajnarje! Gda sem pa to oblúbo v vseh vas iméni túdi dao, Vas prosim, da to oblúbo ohráníte v trónom spomini. Ta spômen-

ka steber je hladen, nêmi, ali njega postáva več povê kak edna večnost. Zato naj nam i naši bodôčoj generácii bôde ta steber opomin, da vezdaj pri verskoj slobodi smo i bodo mogôči naši nas'edniki več prinesti na oltár s'voje vere, če so naši očáki po tisti trplénjaj i pregánjanjaj meli vero, vûpanje i ljúbézen položiti fundament naše vere. Tak naj bode!

10) *Fárni moški khoruš* je navdúšeno popêvao nasledüjôčo pesem:

Díci, dúša moja, díke vekvečnoga krála,
Zdígaj se pred njegov tronuš, pravi: Njemi hvála!
Zvcm brnéci,
Pesem i glás orgelski
Vse naj lí njega zvišáva!

11) *Vlaj Vilma*, vučenka VI. zlôča gimnazije, je gladko jáko lepô naprêdála nasledüjôčo, po Fliszár Jánoši napisano, pesem:

Na stôpêtdesétlêtnico.

V dúši, v-srdci navdêhnjeni,
Smo dnes eti vkûpsprávljeni,
Gda stôpêtdesét lêtnico
Püconske gmâne svetimo,
H álo dávavši Gospodni,
Ka se nam je dao včakati
Té velki dén zadobiti,
Vu dúhi se veseliti.

Po dugom groznom mantránji,
Divjem vere pregánjanji,
Gda je v etom celom kráji
Ládala krvica mánji;
Gda nam je sila besnôče
Vse vkraj vzéla bože hiže,
Dúšne pastére pregnála,
Od ovêč vkraj odegnála;

Gda so naši verni mogli
V daleč krajine hoditi
Rêč božo poslúšhat, molit,
Kristuša večérjo vživat:
Je dao Bôg môdroga krála,
Drúg'ga Józefa vladára,
Ki je od vsê svoji temni
I kmični dúš prehodnikov
Presvetšen, pravičen môž bio, —
Vere slobodščíno delio.

Po tom králevskom zravnanji,
Od svét Dúhá podžigani,
So se naši odičeni
Očáci vküper zbéráli
I znôva gmajne grüntali.

Tak je v-krajini Prekmurja
Tá naša püconska gmajna,
Križevska ino hodoška
V-ednom leti nastávljena.

Vu jezerosedemstô i
Osemdeséttrétjem leti
Oktobra dvanájstom dnévi,
Pred stôpétdesétmi léti :
Je držána v etom mesti,
Vu Kühar Ferenca gjümni,
Kak se tô i dnesdén právi
Na Jákovovom funduši,
Prva boža svéta slúžba
Po Bakoš M hálj križevskom
I Berke Baláž püconskom
Dúhovniki spelávana.

Tü so díčili vu srdci
Naši drághi stá' očáci,
Tü so vu Dúhi spéváli :
V-stôosenájstom žoltári
V-štiridvajsetom veršuši :
„Tô je te dén, šteroga je
Spravo nam Bôg, radlájmo se“!

Se so prišli vsák' nedelo
Poslúhšat rěč Gospodnovo,
V-pesmaj díčit nébe očó,
Vživat Kristuša večérjo,
Vse tečas dokeč so si nê
Zozídali Bože hiže.

Svéto mesto nam naj bode
Eto mesto! — Posvétmo je.
I ka se naj v-spômenki má,
Nigdár pozábiti nedá,
Je oznamenjeno z-stebrom,
V-njega vrêzanim napiskom,

Šteri glási božo skrbnost,
K-očákom našim zahválnost,
Ka so nam tô drágo vero
Obarvali odičeno.

Nam jo vu ôrok prék dáli
I kak drághi kinč niháli.

Naj glási tak ete steber
Od odvédka do odvédka,
Do késni stotin porodom
I vsê vrêmenov vernikom
K-evangeličanskoj veri
Vrêlost vu nájvêkšoj meri,

Da nezábijo očákov
Ino nji velki áldovov,
Da bodo nê samo v-rêči,
Nego tüdi vu činênji
Právi evvangeličánje,
Pečin trdi lütaránje!

12) *Fární moški khoruš* je popêvao
nasledüjôčo pesem :

Znam jas, v-kom verjem, komi živém —
I tô vero ščém varvati ;
Za njé volo ráj vse prenesém,
Kak kaj bi jo šteo odati. —
Vadlúvánje, večni kinč moj !
Ti mi i v-smrti drágo boj.

Z tèm se je dokončao toga veličastnoga
svétka prvi tao, ki pa ostáne vsem v nájlepšem
spómíni. Vém lice hištoríčne pretečenosti, žnje-
ga knam bliščéča dúhovna môč, neposredno
glédanje díčne pretečenosti, štero smo líki znô-
vič prežíveli, je na vsákoga globoko genlivost
napravilo. Tak da bi edna svéta oblúba ščela
vôvdřeti ze vsákoga : *očákov drágl herb, šteroga
mámo vu veri i cêrkvi našoj, obarjemo
vsígdár i nenthámo tá nigdár !*

Svetü'anje nadaljávat i na njé korôno go-
riskládát smo zdá šli vu cêrkev. Hôd velike
vnožine nárcda se je namali rivao proti cêrkvi.
Strukovska trompötna banda je páli khorále ig-
rala, á meni je pa nezvolno na misel prišla pe-
sem giádičov : „Radüjem se vu govoréči meni :
pojdmó vu hižo Gospodnovo.“ (Žolt. 122)

Puconska prestrana cêrkev je zdaj pre-
mála bila. Niti polovico svetüvájôči je nê mogla
v sêbe prijéti.

1) Tü je nájprve z vrêlim srdcom popêvao
fární moški khoruš nasledüjôčo pesem :

Hôdi k-nam, boži dúh svéti !
Srdca naša nam posvétí ;
Vlê vö na nás v-obílnosti
Dáre tvoje smílenosti,

Stere onim podeljávaš,
Ké z-blôdnosti povodjávaš
Na svetlost vere krstšanske,
I k-vretini dike božanske.
Díka, čést i hvála Bôgi!

2) *Kühâr Franc* morávski pom. dŭhovnik so nasledŭjôčo molitev pravli pred oltárom:

Nebeski náš Oča, dober Bôg! Z zehvál-nim zdŭhávom si poklekne mo dolí v etoj své-toj hiži, štero so na tvojo diko zozidali pobožni verníki. Prosimo te, kí si 150 lét milostívno ve-rostŭvao obri ete cêrkvi, bráni jo nadale z tvo-jim skrbnošênjem. Naj dela prêk ete cêrkvi na-dale med nami tvoj sv. Dŭh, naj pozáva, vkŭp-správa i v etnoj právoj veri zdržáva ete národ. Dáj, ka etí glášene reči tvoje, kak v dobro zemlô posejano semen, prinášajo dober sád vere i bližnjega lŭbéznosti. Dopŭstí, ka si lahko nájdejo trôšt grêhov svoji odpŭščanja oni, kí so svojo pokôro prinesli esi.

Odkŭpítel Jesuš, ostani znami, zbŭdí v dŭšaj naši vero, lŭbézen i vŭpanje, da v celom našem žítíki na tvojoj stezi hodímo i tak ednôk či slobôd vzememo od žítka zemelskoga, notri lahko idemo v vekivečno domovíno, v cêrkev nê zrokámi napravleno! Amen.

Po molênji so epistolo čteli: I Thess. 1, 2-8.

3) Správišče je z orgol sprevájanjem na sledŭjôčo pesem popêvalo!

Tebi, tebi, oh Bôg, dŭh odičeni!
Boj velki dén denêšnji posvetšeni;
Imé tvoje naj dnes vsi čestíjo,
Kí se tvojoj diki veselíjo.

4) *Skallcs Šándor* dolnjelendavski dŭhov-ník so na pod'ági II. Kor. 4, 6-9. nasledŭjôčo predgo držali:

Mí, denêšnji evangeličánje tákša vrémena živémo, ka se prilíko mámo spomenôti z oní hištoríjski cerkveni dogodkov, šteri so se pred etim stô i stô lét godili.

Leta 1917-ga, med dŭgnanjem štŭkov, med odŭrjávanja plámnom grozne svêtovne bojne smo svetili 400 létnico tomí, ka se je 1517. okt. 31-ga razvila zástava reformácie i se je pôleg Bože vôle porodila evangeličanska cêrkev, ár je obri dŭševne mráčnosti i temnosti pôčila zorja. Obsijala je svetlost Kristušovoga evan-gelioma.

Leta 1921-ga smo se spômenili z toga, ka

je náš velíki reformátor, Luther Márton I. 1521-ga v Wormsi pred nemškím casarom i drŭgimi velíkáši batrívno svedostvo včino kre Kristušo-voga evangelioma.

Leta 1929 ga je pa bŭo 400 létni jubileum onoga dogodka, ka so naši očáci níгда v Speyer váraši krepko proteštálivali, prôti povedali prisiljávanji pápínske cêrkvi. Za šteroga volo so tŭdí dôbili proteštánš imé, štero imé i gnesdên ponosno nosímo kak žíva proteštácija, prôtipovédanje vsákoj krivíci i nepravíčnosti.

Leta 1530 ga so pa celo-ga svêta evange-ličáni 400 létnico svetili onomi, ka so naši ve-revrêli predhodêči I. 1530 jun. 25 ga pred ca-sarom, pred vnôgimi pŭšpekmi i môdri v Augs-burg, ali v Ágošta váraši goriprečteli svojega vadlŭvánja pôleg Kristušovoga čistoga evan-gelioma vkŭperzbráne punktume. Za šteroga volo smo dôbili imé ág. verevadlŭvánja evangeličánje.

Letos pa nov. 10 ga se bomo vsi evange-ličánje na svêti spominali od rojstva našega re-formátora, Dr. Luther Mártona. Ár rávno letos, nov. 10-ga bode 450 lét, ka ga je Gospodín Bôg človečanství, kak ednoga nárvékšega odlič-njaka i dobročinitela darŭvao.

Ali, drági verebratje, pôleg tê, svêta celo-ga evangeličanstva jubileumov, mí, Prekmurski evangeličánje ete denêšnji svêti dén ešče svoj posében, blájženi spômenkov pun jubileum mámo.

Mí etí dnes 150 lét'no svetímo onomi, ka je leta 1783. okt. 12 ga obri ete ravnine i tŭdí obri zelêni gorički brgôv obsijala svetlost Kris-tušovoga evangelioma i glásila se je nespre-menjena Rêč Boža vsem njô žíjajôčím dŭšam.

I tô, drági vŭrníki, obrvim po vnôgi skúz, pregánjanja i trplênja puní stotínaj v etom Pŭ-conskom határi, na onom mesti, gde že posvetšeno spômenka steber stoji.

Tô, ka je G Bôg svoje Rêči nebesko se-men nájprve etí dao posejati, v srcé sínôvom i čeram ete rodne ravnine, tô se je nê nedovêdič zgôdilo, nego ž Njegove Bože môdrosti i v bo-dôčnost vîdnosti.

Tŭdí te goriprečtete sv. Rêči nam právíjo: „Ár Bôg je, kí je velo: z kmice naj svetlost sija, On je tê, kí je posvêt vužgao v srcáj naši...“

G. Bôg je znao, ka čini, ár je nê vužgao zopston posvêt evangelioma etí v srcáj; Pŭ-conska gmajna je centrum, sredina postánola Prekmurskoga evangeličanstva. Ali nê! Ešče več je postánola — skrbna, lŭbléna mati svoji

vnôgi filiálk, čeri svoji, štere je v tej 150 létaj že vse na perôti pustilâ.

Prekmurskoga evangeličanstva srcé je v prsaj tē gmajne, kak materé bilo, i bije ešče gnesdén, tō se pripoznati more. Tomi je svedostvo tūdi ete lēpi osvéték, na šteri osvéték so se vse njéne nigdašnje filiálke, čeri zbralé okôli njé, kak na kakši veliki držinski svéték déca okôli materé, da jo z lūbéznostjov i hvaležnostjov srcá svojega obinejo i blagoslávlejo. Da z skūpnim radūvanjem obeselijo ono mater, v šteroj se je njhovo cerkveno življenje poprijélo. Ono mater, pri šteroj so vedno lūbézen, trōšt i pomôč najšle tē filiálke, kelkokrát so se samo k njej obrnole.

Pa so se dostakrát mogle na njo naslānjati — filiálke na mater! Ār ka Pavel ap. piše od Kristušovi vōrni svojega vrēmna, kâ: „Vu vsem se stiskāvamo . . . dvojimo . . . pregānjamo se . . . težimo se, klāčijo po nami; vse tō je stalō i stoji v dosta mēsti i gnesden na nás evangeličāne. Ār je ešče nē vsepovsédik pôčila zorja i obsijala svetlost Kristušovoga evangelioma v dūševno temnost.

Záto nás pa naj, drági verebratje, tūdi ete 150 létnoga spōmenka osvéték vči i nadale na vkūperdržanje i verebratsko lūbézen, da bode-mo vedno, kak kotrige edne Bože i Kristušove familije.

Naše mále i slabe, za svoje življenje se bojūvajōče gmajne, ki so máli otoki v morji — D. Lendava, Apače — bratje i sestre vaše, krv z vaše krvi, se na pomoč krčécim glásom obrāčajo proti vam. Proti, do etiga mao tūdi vōrnoj materi, proti Pūconskoj gmajni. Proti svojim močnēšim sestram; Sobotškoj, Bodonskoj, Morávskoj gmajni.

Naša mála, Lendavska cerkev je ešče itak nē zgotovljena, Apačka molitvārnica se pod dugá terom podéra. Vse tō kriči k vam: Hodi, verebratska lūbézen, cimpraj, pomágaj, rēši tē v nevōli bodōče!

Vōščíte záto, vi, ki ste močnēši tem slabim verebratom gdate za edno prigiščo z oni áldovov, šteri na vaše cērkví oltār pridejo záto, naj se širi, cimpra král. Bože i obsija svetlost Kristušovoga evangelioma. Tak, gda pride eden drūgi 150 létni jubileum, ešče lepše, ešče blājženēše bode naši gmajn vkūperradūvanje!

Prosimo záto Očo nebeskoga, naj potom etoga skūpne preminōčnosti 150 létnice osvétka

v plamen vdári v srcaj naši verebratska lūbézen i se spleté med nami močno vezelo vkūperdržanja. Te se, kak Pavel ap. právi, ne pogūbimo, nego i nadale ostānemo batrivni, nevklekjnjeni vítēzje Kristušovoga sv. evangelioma.

Sveklost toga evangelioma, posvét, šteroga je Gospodin Bōg vūžgao v srcáj naši, naj nigdár ne vgasne, te se zaistino ne pogūbimo, nego obdržimo, ár Jezuš bode voj náš, branitel náš i zmáganje naše! Amen.

5) *Fārni mēšanl khoruš* je popévaio nasledūjočo pesem:

Hválmo mi vsi Bōga
Z-srdcom, z delom, z-vūstami,
Ki telika čūda
Čini nad vsejmi nami,
Ki je od detinstva
Našega dotéc mao
Nam z-svoje milosti
Teliko dobra dao.

Daj nam, žitka oča,
I potom zadobiti,
Ka nam dūši, tejlí
Tū i tam má hasniti:
Zdrži nás do konca
Vu veri i svestvi,
I po smrti daj vsem
Tál v-dike blājženstvi.

6) *Lic. Goschenhofer Henrik radkersburgski dūhovnik* so na podlāgi 118. Žolt. 24. veršūša nasledūjoči govor držali:

Lūblēna svētešnja občina!

Eden dén hištorične znamenitosti je denēšnji za tébe, ti lūblēna ev. cerkvena občina v Puconci, eden dén. na šterom se ti lahko nazáj zglédneš na 150 lét obstoja tvojega, eden dén, od šteroga žoltárska rēč veli: „Tō je te dén, šteroga je spravo nam Bōg. Vesélmo se ino se radūjmo na njem.“

Gda je vu 16-toj stotini Luther Márton to gorēč začeljeno reformácijo cērkví opravo, tē so tūdi ete krajine skoron z cēla evangeličanske grátale. Vu Radkersburgi je téda edna evangeličanska cērkev z šōlov i farcfom navkūp zozidana. Tē je prišao II Ferdinand na vladárstvo i po njem ta grozna prōtireformácija! 1600. juniuša 2 ga je evangeličanska cērkev v Radkersburgi šōlov i farcfom vřéd vu lūft pūšćena, evang.

brütiv pa z zemlöv zglihani! Lutherove biblije so na glávnom pláci jávno žežgáne!

Pri vás je ládala predvsem ešče vékša verska slobodščina. Vém záto so pobegnoli túdi ti z Štajarskoga pregnáni evangeličanski fararje i vučitelje na Petanjce, naj odtéc opazújejo nadaljno sklúvenje prôtireformácie. Stanovito so se skrivomá trôštali, ka páli bôgši cajti prídejo i té se znôvič lahko nazáj povrnéjo vu gmáne njihove. Na žalost, se je tó vüpanje nê spunilo! Túdi v Vašem orsági se je začnola ta grozna prôtireformácia i je vničila evangeličanski verski žitek. Eta žalostna bivost je trpêla do 1781. leta, vu šterom je potrplivosti zrendelúvanje Il. Jožefa zagvúšalo evangeličanom strpnost. Zdá so nastanole povsédik evangeličanske gmáne. Tudi Vaša gmána je vu onom cajti, vu 1783. leti grüntana. Tak je ona vezdá 150 lét stara grátala! 150 lét, kak dúgi cajt! Kakši tóki blagoslova so tekli vu eti 150 létaj vu familije ete velke fare! Kelko decè je bilo vu tom cajti okrstšene i konfirmálivane; nôvi hižnikov zdáni, keliko mrtelni tásprevodjeni!

Vu tekáji cajta se je od Puconske materske gmáne 5 filiální gmán razpústilo; med njimi túdi moja Radkersburgska gmána. Toti ofielno smo sišili prevedno k Maribori; ali vu pretečenoj stotini je vu Austriji večkrát tak velko zmenkanje evangeličanski dühovnikov bilo, ka je farara mesto vu Maribori ponovno dúgi cajt neobsecano bilo. Teda je záto Puconski dühovnik te evangeličáne v Radkersburgi i okoliši njegovom cerkveno oskrbávo, naše otroke krsto, naše nôve hižnike zdávo, našim vöpreminôčim to zádnje poštenjé skázao. Tak je záto Radkersburg túdi vu gvúšnom razmênji filiálna gmána od Puconec i se radúje dnes 150 létnomi jubileumi te materske gmáne.

Ali túdi ešče z ednoga drúgoga grúnta nesmimo mi dnes faliti med timi pozdravljáči! Gda smo mi pred 2 letoma našo církev zidali, k verebratom v Prekmurji smo se obrnoli z tóv prošnjov, naj nabéranje opráviyo vu njihovi gmánaj za naše církvizidanje. Eta prošnja se je velikosrčno spunila. Preveč visiki dár smo dôbili od prékmurski evangeličanov. Te najvékši dár smo pa prijéli teda od Vás, od Puconske ev. gmáne. Srdčna potrebčina mi je, naj z ete starinske poštenjá vrdne predgance najglobšo zahválnost vadlújem za tó visiko šumo, štero so drági evangeličáni Puconske fare prinesli za

naše církvizidanje. Dokeč bode evang. gmána i církev v Radkersburgi, nepozábimo mi nígdár tó, ka ste nam Vi tak velikansko na pomoč bili!

Bôg, te Gospôd, naj vzeme eto Puconsko evangeličansko gmáno, kak vu ti pretečeni 150 létaj, tak túdi vu vsaj prišestnosti vu svojo obrambo; On naj dá njej rásti, cvesti i povekšávati se, naj tak óna túdi nadale ostáne trdi grád evangeličanskoga krstšanstva! V to pomózi Bôg!

7) *Fární mēšanī khoruš* je lepô popévao nasledújočo pesem:

Nevcagaj, oh črêda mála,
Naj ti neprestrašo srdca
Vnôgi tvo' protivniki.
Bár z-besnôčov ido na té',
Ti trepečeš, točiš skuzé:
Nemrejo ti škôditi.

Živé Gospôd, obečanje
Njegovo stoji na veke, —
Nemre nam vrág škôditi.
Bôg je znami, obdržmo ga,
Velika je môč Gospodna,
Mi moremo ládati.

8) *Luthâr Ádám* puconski dühovnik so na podlági V. Moz. 32, 7. veršuša nasledújoči govor držali.

Oh dén; dén svéte radosti! Kakši blázeni pogléd meni, ka eta cêla velika evangeličanska krajina, liki edna velika familia, taojemlé v našem skúpnom jubileumskoj ôsvetki na etom od Gospodna zrendelúvanom drágom dnévi, gda, skoron vsê nás, — dühovna mati naša, eta Puconska evangeličanska fara svoj rojstni dén sveti!

Liki ete, svoj jubileum držéče Puconske gmáne vezdášnji dühovni pastér, pozdrávlam z globočine srdcá mojega vse Vás, ki ste gotovi bili z blúzi i z daleča priditi tak eta na od vere očakov naši posvetšeno zemlô, kak ese vu hižo Gospodnovo i zevsem naše hištorično svetúvanje podigávat.

Pozdrávlam od rojstne matere odrtrgnjeni gmán dühovne pastére, ki z Biblijov vu rôki svojoj glásijo to živo i véčno istino. Pozdrávlam meč církví naše, kre oltára Gospodnovoga strážo držéče inšpektore. Pozdrávlam preveč poštvane gôste naše: vsê cerkveni i svetni oblást globoko poštvane zastopnike. Pozdrávlam vu imèni ete starinske gmáne, vu šteroj se je zibel zibala vezdášnje Bodonske, morávské, so-

botške, lendavske i radgonske fare. Pozdrávlam Vas z toplov lúbéznostjov vu iméni matere, štera z nezrečenov lúbéznostjov obiné zdá ksebi domô povrnjene sini-čeri svoje.

Ali sem gvúšen, ka ste túdi Vi vsi z bláženov radostjov prišli dnes ese, gde ešče túdi kamni gučijo; vém véndar vse vás sladtki spómenki véžejo k-etoj gmáni. Kak sinovje i čeri, vnúki i vnúkice ste prišli svetúvat; prinesli ste vu srdci svojem zahválnosti plemenite korine, náj je doliskladéte pred nogé materé hranitelkinje. Ja, liki verna sladtká mati vam je bila eti i liki kokôš svoje mláde, tak so správlali Puconci pod perôti svoje te osirotelne vernike i liki vandrarje vu pústini k-toj jedinoj otávnoj vretini, tak so se paščili vernici túdi kratšiji, dúgšji čas k Püconcam. Vém zvôn Bodonske, ovim eti hválodávajôčim gmánam skôz edne cèle stotine je Puconska fara bila posvétni ognja steber vu kmici. Tém više, vu nájnověšem hipi je túdi obarvala Puconska fara resnično svoje vodilno pozvánje i zdobrov példov naprêhodila na prestori dühovnoga i materielnoga povekšávanja.

Na etom našem znamenitom dnévi želém pôleg opominanja ti goriprečteti svéti rěči — štere so túdi napisane na čelo našega zdá odkritoga stebra, dotično táble — nakrátki se spominati na zdávnja vrémèna, na léta preminôči porodov, prék šteri je prišla evang. cêrkev naša, doživela želno versko slobodo i deněšnji jubileum.

Med nájlepše, nájbláženěše minute žitka našega slišijo spominanja blagoslovena megenjá Puconska ev. gmána odličèn svétek sveti, naj glási vezdášnji pokolénji od bojúvanja, trplénja pune, ali caganje nigdár nepoznajôče, vsigdár obiádajôče pretečenosti, naj búdi, navdúšáva med deněšnji težinami na vódržánje, na vréto delanje vu razširjávánji králestva Kristušovoga.

Spomínanje na zdávnja vrémèna predvsem pozáva Bogá díčt. Hvála večnomi Bôgi, ka je nam etakšo lépo svétešnje priliko dao na spominanje zdávnji vrémèn, pri indášnji svetlosti na vužgánje nòvoga posvéta i tak na povekšávanje vu veri i svéti občútnostaj.

Či odveznemo šlár preminjenosti, z hipa pred poldrúgov stotinov cêrkvi naše se skážejo dúšo troséči túžni dogodki, med šterimi bi se skoron sploh pogúbila naša evangeličanska cêr-

kev. Vém či je melo evangeličanstvo Nemčije 30 létni svoj vereboj, očáci naši eti v Srédnjoj Europi so 150 létno versko pregánjanje mogli pretrpeti. Mislivši si na eta težka vrémèna lahko právimo: čúdo Bože, ka ešče stoji cêrkev naša.

Ja, Boža skrbnost je nê ostávila ono cêrkev, štere jedini fundament je G. Jezuš Kristuš i po njem glášení evangelium. Pravica je obládala i mi, spominajôči se na vihérno pretečenost, žoltárskim spěvníkom erčémo túdi: „Od Gospodna je včinjeno tó i čúдно je vu očáj naši.“ (118. Žolt. 23.)

Dúh Gospodnov je potom podežigao ono vrélost, štera je eti pred 150 létmi gmáno organízerala. Te Vsamogôči je notri do etimao bráno našo gmáno od vsê pogúbeli i blagoslávlaonjéne ôpravice z lépim naprêidenjem. Na etom jubileunskom svétki je naše zahválnó číténje Ebenhaezer: do tegamao nam je pomágao Gospód. Blagoslovièno bojdi njegovo svéto imé!

2) *Spomínanje na zdávnja vrémèna pošúvanje búdi do vodítelov, dobročinitelov gmáne.* Z pregánjanjem skôz stotin trpéčem je ščela protivna zmožnost obnèmiti slobodno glášenjé evangelioma. Kak ednòk krstšanstvo, tak zdá protestantske cêrkvi so túdi skôz krsta ognja i krvi mogle idti. Za eden dober čas so vgásili svetlost evangelioma. Niti zvězda vúpanja se nê svétila na v plač vtonjenoj nébi evangeličanstva. Od 1732 ga do 1782 ga, tak skôz pô stotine, so očáci naši nê meli ni dühovnika, niti vučítela. Šorš njihov je tákšji bio, liki toga sirotnoga deteta, štero ni očè, niti materé nema.

Ali naj so doségnoli te voditele zgúbíčki, temnice, gálerobstvo: óni so samo eto opominanje toga dühovnoga poglavnika poslúhšali: „Bojdi veren notri do smrti i dam ti žitka koróno.“ Očáci pa zgúbivši cêrkvi svoje, a nòve zidanje njim prepovédano bílò, li skrito, v gorah i logaj odprávlali slúžbo Božo i na več dnévov hoda šli Rěč Božo — poslúhšat, i svojo ev. vero krepit, zevsém tém svéto vadlúvavši: „Ni smrt, ni žitek, ni angelje, ni poglavnicke, ni visina, ni globočina nemre nás odlóčiti od Bože lúbéznosti, štera je vu Kristuš Jezuší Gospodni našem.“ (Ríml. 8, 38 - 39.)

Pregánjanje je nazádnje opešalo, šereg vernikov, bár poménšani, ali vtréti nê, je nevklek-njeno vódržao. Záto z tē vréli prednikov, liki verehérov se z-velikim pošúvanjem spomina-

mo, ki so z ves svoj žitkom svedočili, ka za Kristuša i za evangeliom nega velkoga áldova.

Tak ti vere vitéze, kak ti nastavitelje, vu pretečenosti eti živéči i vöpreminóči dühovnicke, vučitelje, dobročinitelje že dávno počivajo, na vékše eti blúzi na Puconskom cintori, ništernim i vnógim niti groba nevêmo, ali vu hištoriji gmáne z genlivostjov čtêmo iména njihova i obrí njihovoga spóménka verostúje zahválnoga poštvánja večén lampaš. — I bojдите blagosloveni ešče vu grobaj vaši túdi vi brez iména bodóči očevje i matere, ki ste notrizmolili vu düšo otrokov vaši nevkleknjeno vernost k evangeličanskoj cêrkvi.

Nazádnje spomínanje na zdávna vrémèna, kázajóče na példo prerodnikov, vči se navdúšávát za svéto dugovánje.

Prerodniki so veliko goridjánje oprávlali. Organizacija gmáne, zazídanje cêrkvi, šóle guči od móči vere njihove. Blagosloveno semena sejanje je bilo eti 1783. okt. 12-ga. Kakši obilen sád je prineslo z Bože milošče eto semena sejanje. Ka so oni med skuzami sejali, tisto ženjamó mi z radostjov. Spomínanje z dela očákov etak veli nam potomcom: či želéte, naj se z-vás túdi z-takšim poštvánjem spomené kesnéši porod, z kakšim ste vi dužni očákom vašim, té nasledújte példo njihovo, idite i ví pri-spodobno činte.

Dnes materiálistični híp živémo. Svét se tá pašči, gde imánje, bliščénje i zmožnost kiva proti njemi. Ogvúšanje, juš, istina, slobodščina, z rečjov dühovna dobra so zgúbila vrédnost svojo. Ali pridejo ešče nóva vrémèna túdi, gda páli zacveté poštvánje plemeniti idej i od péneza, od zemelske dobróte višíše kinče túdi spozna svét. Kako je pravo láni na jubileumi Gustáv Adolf Drúštva eden veliki državlján? Pred nóvim hípom stojimo. I ete híp vadlúvánjski híp, krstšanski híp bode, vu šterom bodo nasledúvali lüdjé opomínanje apoštola: „Či bi z človečanskimi i z angelskimi jeziki güčao, lübéznosti bi pa nêmeo: včinjen sem brnéči med, ali cinkajóče cimbole.“ I túdi eto je pravo: notri do smrti veren ostánem k-evangeličanskoj veri očákov moji, ár nê me je srám evangeliom Kristušov, šteri je Boža móč. Takša móč, z šterov Bóg k sebi obiné nás, grehšne lüdi, liki te oča prispodobnosti svojega rasipnoga siná. Takša móč, štera eti na zemli bláženstvo i vu nébi zveličanje správa; štera tá-

zbríše tók skúz z óči naši, štera tróšta vu bridtki vöraj razločávánja i tróšta z radostjov sladkoga pávidénja.

Nehênjate tak se navdúšávati, delati i moliti za tá bógša vrémèna. Gospód, Bóg očákov naši, ki je do etigamao eti znami bio vu težávnim vrémènaj, nadale túdi neostávi nás Zátó bratje moji, verostújte, stojte vu veri, možjé bojíte i močni bojíte! Amen!

Po tom govori so nakráci etak molili:

Nanizimo se pred Tebom i blagoslávamo Tvoje svéto imé, Bóg vekivečen, ki si blagoslovo nás z dostim blagoslovom. Primi našo večno hválo ino čést, Bóg naš zmožen, ki si nam obramba bio skóz 150 lét! Ostani túdi nadale z nami, Bóg veliki i bojdi nam trdi grád!

Či bi prišlo zburkanje i válovje bi nás strahšilo, tróštaj nás G Jezuš: ka se bojíte maloverci! Vém sem jas z vami notri do skončanja svéta.

Či nam svét žalost správa, hodi Düh svéti i obéseli nás!

Oča naš, ki si začétek i konec i si blagoslovo pred 150 létmi začétek ete gmáne, nadale túdi vse od Tébe čakamo i za blagoslove tvoje Te na veke blagoslávamo. Amen.

Po Gospodnovej molitvi i Áronskom blagoslovi je *správlišče popévalo* z sprevájanjem orgol nasledújočo pesem:

Radosti skuza poléva,
Bóg, lica čréde tvoje,
Gda pred tebom dolidéva
Áldov düžnosti svoje,
Za vernost tó,
Kaj si zdá njó
Vodo, krepió, odičo.

Paralel z Božov slúžbov vu cêrkvi onim vernikom, šteri so nê mogli vu cêrkev pridti, so pred cêrkvov glásili Božo rěč Kerčmar Zoltan misionsei predgar, Kühár Franc pom. dühovnik i Škalič Šándor dühovnik. Popévanje so tú vodili Rátkai Ödön andrejski vrli š. ravnátel. Ništerne pesmi je strukovski trompötni khoruš túdi sprevájao. Kühár Franc morávski pom. dühovnik so tú na podlági Ap. Dj. 4, 12. veršúša nasledújoči govor meli.

Pred 150 letmi je nastánola eta gmajna i obsijalo je sunce na one vernike, ki so tam vu ednom prostom gümli obprvim poslúšali Božo rěč. Je rümila Bogá — dičéča pesem, molítev je

dopunila pobožne düše. Prvi dühovnik je gläso reči Bože i tak pod nébov i eti med lüdmi se začno žitek ete gmajne.

I od onoga hipa mao prék dugo lét prihájajo lüdje eden za ovim, esi prineséjo vu cerkev svoje nemirovne düše, svoje želénje, skuze, žalosti i zdüháve. Esi prineséjo déte k-krsti, ese prido k-zdávánji, eti si slečéjo doli gréhe.

Ali pri krstaom kamni, pri zdávanskom oltári, pri stóli Gospodnove večéje so samo imena drüga, samo osóbe so drüge, ali dönok vsi té so čütni lüdje z pobožnimi düšami, šteri vsi vu etoj cerkvi bögši gračújejo pod nadigávanjem bože reči

I če smo čütill na etom dolitekóčem dnévi, kak se potróštajo eti naše žalostne düše, kak se povekšava naša esi prinešena radost, te na etom spominskem svétki z-hválodávajočov düšov dičmo vsemogóčega Bogá mi tüdi, gmajnarje vez dášnje morávske fare.

Z-hválodávanjem moremo bidti proti Bögi za tô tüdi, ka je zaistinsko krščansko potrplivo düšo dao onomi králi zemelskomi, ki je vódao „Potrplivosti zapovid“, po šteroj zapóvidi so naši pobožni očáki slobodno dolidjáli fundament etoj gmajni.

Ar do onoga hipa mao so dosta mogli trpeti naši prerodniki, dosta pregánjanja je prišlo na njih. Kak vsáki odičeni ideál má protivnika na zemli, tak je melo krščanstvo, tak so meli prvi apoštolje, tak reformátorje i tak naša evangeličanska vera tüdi.

Što bi mogo nam naprédati vse one boje, nevole, nepravice, pregánjanja, štere so naše očáke doségnole? Hištorija človečanstva nedá nam na tô odgóvor. Záto bole na onoga glédajmo, ki je našim vernim prerodnikom dao ono močno düšo, nevtrgnjeno pobožno vero, z šterov so oni med tákšimi žmetnimi položájami tüdi znali svojo vero zdržati i gmajne nastávlati.

Naš Zveličitel G. Jezuš Kristuš je dao moč našim pobožnim očákom na obládnost. On je vodo eto cvetečo gmajno prék dugo lét, On je dao na vüsta dühovnikove one reči, štere so pobogšavale gmajnare i nadigávale je na pobožen žitek.

Zato se samo v njem vüpajmo, ár na naši oltáraj naveke goréči ogen je njegova lübézen i če vu vsem našem djánji na njega glédamo, i samo vu njegovom iméni iščemo naše blájženstvo, té on nás tüdi tak pomore, kak naše očáke je pomogo i blagoslovi naš pobožen krščanski žitek. Amen.

Po božoj slúžbi je držáno ôsvetno správišče vu cérkvi, štero so Kühár Štefan inšpektor odprli z nasledújočim govcom:

Vlisko spoštúvanl!

Cerkevni del ôsvetka obletnice je končani. Da pa naj dámo viden znák našemi veseljë za ta dogodek, da naj ovekivečimo, ohránimo i za naše potomce, za bodočo generácijo resnost, ômurnost denéšnjega ôsvetka s spominom na verevrélost naši očákov, otárjam svečano zborovánje. Tega svečanoga správišča zapisnik naj svedoči, ogvüša i bodri príšestne stotine verebrate o našoj vrelosti do vere i naj čtéjo žnjega, da po dvéstitinaj letaj smo ešče në vcagali, stojimo kak naši očáki na fundamenti svétoga evangelluma z motojom: „*Trdi grád je naš Bög zmožnl*“. Gda pri otvoritvi pozdrávím vse navzoče korporácije, ki se delijo z veseljom nas ob prilíki znamenitoga ôsvetka, predvsem pozdrávám zastópnika politíčne oblásti, g. sr. nač. Lipovšeka, ki zastopa obednim vis. kr. bansko upravo.

Prvle pa kak bi šli na dnévni réd, si držim za düžnost, da predlágam vdánostno brzojávko našemü vladárju, Nj. Vel. Aleksandru I., ki je dao našoj cérkvi v Jugosláviji ustávo i toj ešče vékšo versko slobodo, kak svoječasnó II. Jožef casar i stem kak edno pokázo očetovsko enáko vročo lübézen do vsé svoji podanikov.

Brzojavka se glási sledéče:

Njegovemu Vellčanstvu Kralju Aleksandru I.

Beograd.

Evangellčka crkvena občina augsburgske verolzpovedl v Puconclh Prekmurje — zbrana na današnjem svečanem zborovanju ob prilíki svojega stopetdeset letnega obstoja, polaga pred prestol Vašega Vellčanstva izraze svoje globoke vdánosti in zvestobe. — Predsedstvo.

Nadale so odposláni pozdrávni brzojáví Ministri predsedniki Dr. Srškiči i Ministri pravde g. B. Maksimoviči.

Zdá so sreskl načelnik g. Lipovšek z lepím, cerkveno historíčnimi spomini polnim govcom pozdrávlali v iméni g. bána i sreza Puconsko faro pri tom njénom znamenitom jubileumi.

Za pozdravljenje so Luthár dühovnik najvékšo zahválnost vadlúvali i med drüгим pravli, ka že skoron 15 lét bode, ka nam je Bože skrbnošenje vu kraljevini Jugosláviji dalô nóvo domovino i eta držáva nam zagvüšáva obrambo, pod-

poro i versko slobodščino. Mi kak pobožni i delavni evangeličanski kršćanje za vsa tá dobra šćemo s'úžiti svétim interesom domovine naše pólég Apoštolskoga opominanja z vernov položnostjov.

Naš lübléni g. püšpek Dr. Filip Popp v Zágrebi so nasledüjoče pozdrávno pismo poslali.

**Slavnoj
Evangeličkoj crkvenoj općini a. vj.
Puconci.**

Velečasni Gospodine Župniče!

Dragi Evangelički Vjernici i Bračo!

Primio sam Vaš cijenjeni poziv na Proslavu 150-godišnjice Vaše crkvene općine, te vrlo žalim što radi službene zapriječenosti neču biti u stanju, da prisustvujem toj Vašoj jubilarnoj svečanosti.

Radi toga Vas umoljavam, da biste ovim putem primili najsrdačnije čestitke i dobre želje. Dao vsemogući Bog, da Vaša Crkvena Općina uvijek bude blagoslovena. Molim se Bogu, da bi svi članovi (vjernici) u svoj budućnosti uvijek bili *dobri kršćani i dobri luteranski vjernici*, koji treba da uvijek budu spremni za svoju evangeličku vjeru i crkvu pridonijeti najveće žrtve.

Neka Vašim životom uvijek zavlada *duh evangeličke sloge i bratstva, duh vjernosti i pozrtvovnosti*, a uz vjernost prema Crkvi i Vjeri neka vazda živi Vama i Vašim potomcima i ljubav prema Vašem slovenskom materinskom jeziku i vjernost prema ljubljenom nam Kralju, Kraljevskom Domu i prema mi-loj nam Domovini!

Pozdravljam Vas sa riječima Svetog Pisma: „*Veliko djelo čini Gospodin na nama; razveselismo se.*“

S bratskim evangeličkim pozdravom
Zagreb, 19. oktobra 1933.

Vaš odani Vrhovni Duhovni Pastir biskup:
Dr. POPP.

Ousvetno správišće je z nájvékšov radostjov ino zahválnostjov prijalo višjo pastérsko pozdrávno pismo svojega dobroga püšpeka.

Evang. cervk. obćina v Celji je eto pozdrávno pismo poslála.

Drági Verebratje vu Kristuší!

K Vašemi lěpomí svétki 150-lětnoga obstoja jávi Vam Celjska cervkvena obćina nájsrčněše

i nájtoplěše blagoslova želěnje vu ogvúšanji neločlive prikapčenosti vu Kristuš Jezuši, Gospodni našem, koga Düh Vas naj vodi vsígdár!

Za evang. cervkveno obćino v Celji

G MAY dühovnik, Dr. FR ZANGER inšpektor.
Z istinskov zahválnostjov sprejěto.

Vu iměni domáčega ev. fárnoga ženskoga društva so *Rátka Vera predsednica* pozdrávlali gmáno nasledüjoč.

Pozdrávljena predrága naša svetüvajoča gmána!

Z velikov radostjov i z punoga srca lübéznostjov Te pozdrávla evangeličansko žensko društvo, kakti ete gmajne ženski šereg. Radüjemo se, ka je vugodni šorš doségno našo gmajno s tém, ka se je v etoj obćini po dügoj mračnosti prvič pokazala páli vu svetlosti „Boža reč“ i se nastávila pred 150 letmi prva evangeličanska kršćanska gmajna.

Dnes na ete spomenka vrěden ôsvetni dén z čistoga srcá i z vero-poštüvanjem pozdrávljamo našo gmajno. Mi kak Tvoje verne čeri želěmo, naj cveté nadale tüdi naša predrága Puconska gmajna, naj se nespozábi od njě niti edna njěna kotriga!

Naše društvo neobtrüdnó i z vrělostjov dela, že 2 leti naprej. Hvála Bôgi, v tom krátkom vrěmeni je tüdi že dokázalo lepo naprěděníje.

Na prvom glávnom ali ustanovnom gjülěši je žensko društvo skončalo, da prvo njěno darüvanje bo svéta krstna posoda, štero je pa našega društva edna vrěla članica Franko Mária z Puconec sáma aldüvala našoj světoj materi cěrkvi.

Na drügom glávnom gjülěši, kak v etom jubelárnom leti je društvo skončalo, da dá renovirati oltárske potrebščine, ka je tüd' zvršeno.

Zdá pa aldüje Žensko društvo ednojezero dinárov na 150 letnice spomenski steber. S tem dárom šćé pokazati eto društvo svoje nepretrgano plemenito delo i vrělost proti svojimi vaddüvanji.

Molimo se k našemi Bôgi, naj blagoslovi našo gmajno i vsako njěno kotrigo. Náj vu nami boćoča vüpoznost znôva oživé i k novoj móči pride!

Vu iměni matere (gmáne) so se za topeo pozdráv ino lěpi dár dom. dühovnik zahválii materam (ženskomí društvi) i naglásali, ka zdrav, gibni gmánski žitek samo tam jeste, gde te z lübéznostjov, vernostjov napunjenoga srdca agilne žene vu cěrkvi vküpdelajo z dühovnikom.

Potom je ôsvetno správišče vu zapisniki sklenolo ovekivečiti vse dobročinënja, dáre ino slúžbe ob priliki etoga jubileuma Puconskej gmáni prinešena.

1.) *Puconska Kùhar Ferenc Jákobova* — i *Gornjepetrovska Mikola Ferencova* familla, ete plemenite düše, štere so darüvale mesto za steber na onom po spômenki očákov posvetšenom prestori, gde hoděč — liki Antaeus — od dotikanja zem'ê mi tüdi nôvo môč mámo zadobiti i nôvo navdüšenost zajimati na boj za istino evangeliuma, naj bodejo blagoslovlene za eto njihovo lépe činënje i te pozdignjeni kamen naj tüdi glási skôž večni časov njihovo verelübéznost i aldüvanja gotovnost!

2.) Globoka hvála *Dr. Kùhar Šándor* *ptujskomí primárlusi* i njihovoj Gospê za darüvano prelêpo molitveno preprogo.

3.) K-zidani spominskoga stebra so darüvali: Radkersburgska ev. fara 100 Šilingov (800 din), D. Lendavska fara 100 Din., Morávska fara 262 Din. (nabráno v Morávci 40 D, v Tešanovci 139 D, v Volčjoj gomili 42 D, offert. 41 D); Močnik Jožef kamenar 200 Din, Püconsko fáno Žensko drúštvo 1000 Din, Banfi Štefan zid. podjetnik 200 Din. Vsem nájtopleša hvála.

4.) Ousvetno správišče je vesélo pozdrávalo čedno mísel, z velikov zahválnostjov prijaloplemeniti dár g. *Hartner Geza*, bivšega poslánca, puconskoga častnoga meščána i z gotovnostjov osvojilo etak se glaséče njihovo *fundacijsko Pismo*.

Podpisani *Hartner Geza* veleindustrijálec v Murski Soboti — želeč Boži blagoslov vsem gmajnarom puconske evangeličanske gmajne — ustanavljam sledečo fundácijo:

a) Ime fundácije: „Fundácija *Hartner Geza* veleindustrijáca v Murski Soboti za vzdrževanje spominskoga stebra 150 létnega obstoja puconske evangeličanske gmáne“.

b) Višina fundácije: Din 1000 — Entisoč dinarjev naloženih na vložno-knjižico Prekmurske banke d. d. v Murski Soboti.

c) Upravljanje fundácije: Fundácijo upravlja gmajnski cerkveni gjülěš puconske evangeličanske gmajne.

d) Dohodki fundácije se po potrebi porabijo za obnávanje i vzdrževanje spominskoga stebra.

e) To fundacijsko pismo je spisano v 3 (treh) eksemplárah, od šterih shrani ednoga prekmurski evangeličanski seniorat, ednoga puconska evangeličanska gmajna, ednoga pa podpisani.

V Murski Soboti, dne 21. oktobra 1933.

Pred nama:

ANDERSCH JOSIP I. r. HARTNER GÉZA I. r.

LIPICS JOSIP I. r.

5.) Istinska zahválnost je vadlívana vsém fungenšem; nadale fárnomi moškomi i mēšanomi khoruši, šteriva sta telko pēsem lepô popēvala; strukovskomi trompōtnomi khoruši, šteri je z tōrma cērkvi khorále igrao i občne pesmi tak pozdignjeno sprevájao; fární občin oengasilcom, ki so korporativno vzéli tao na svetüvanji i radi na pomôč bili pri réda goridržánji; šalamenskoj, predanovskoj, márkiševskoj, puconskoj i goričkoj mladini, štera je z vnogov lübéznostjov oprávila okünčanje; Reditelstvi Düševnoga lista, štero je z porednim stroškom cēli ôsvetni program tak vu Düševnom Listi, kak v posebnom vōdrukanji na očivesnost dalo; vrlim deklinam, štere so ob toj priliki 789.5 din. offertoriuma nábrale na Gustáv Adolfa Drúštvo; poprěkno vsákomi, ki je svojov dobrov volov v kakšemkoli táli kaj činio zatò, naj ete hištorični svétek kēm dostojněše dolitečé.

Na ôsvetnom správišči sô dománji dühovnik nakanili nakrátcí spoznávatí tüdi hištorijo puconske fare, ali za volo že prekrátkoga časa je tō vōostalo; na očivesnost pa bode dáno prestrano vu prišestnom létnici Düševnoga Lista.

Tak so zdá Luthár Ádám dühovnik predložili na sprejém i ovekivečanje vu zapisniki eto ôsvetno deklarácijo, štero so vsi nazóči bodóci stojěč poslúhnnoli:

Puconska evangeličanska A. V. gmána na 1933. okt. 22 ga vu cērkvi držánom jubileumskom správišči svojem z globokov zahválnostjov gléda na dokončano delo, slúžbo i napředenje svoje vu poldrúgoj stotini i zvišáva Bogá, ki je trdí grád i obramba njéna bio notri do toga dnéva.

Z nájevěšim preštimanjem se spomina na trpěče očáke, ki so vu časi vadlívánjskoga pregánjanja nē dáli na porob vero svojo, nego liki vu svétoj diki bíščěši herb překniháli potomcom svojim.

S' éto oblübi, ka ete od vsē zemelski kinčov dragši herb obarje i nebode nigdár neverna k onoj cērkvi, za štero so očáci blágo, krv i žitek aldüvali i štera je nás, liki naša lastivna sladka mati od našega detinstva mao na nároče svoje obinola, bránila, čúvala i nigdár nē ostávila.

Na ono mesto, gde so očáci skôž 14 mēsecov stánek meli za držánje Bože slúžbe, obstali vu vihéri i mrázi i je vezdaj spominski steber gorpostávleni, se vsáko leto na svétešnji dén reformácije vküpesprávi, naj povē otrokom svojim znaměnje njegovo i prevzeme eto apoštolsko opominanje: „Drži, ka máš, naj ti nišče nevezme koróno tvojo!“

Tako nam Bôg pomagaj!

Goriprečteto ósvetno deklarácijo je správišče ed-noglasno sprejelo i dovolilo, naj se óna vu zapisniki ovekiveči.

Z-tém se je ósvetno správišče zaključilo. Občin-stvo je nazádnje popévalo z-sprevájanjem orgol nasledjuóo pesem :

Rejč boža ostáne vsigdár,
Njej nišče nemre próti.
Bóg nás neostávi nigdár,
I svéti dúh nás pôti.
Či bi trpeli,
Ali zgúbili
Žitek i blágo,
I vse, ka je drágo :
Nebésa nam ostávejo.

Te prelépi svétek, na šterom je velika vno-žina lúdstva edne pá neti vkúpčila, se je dokon-čao. Za vse se toga vsamogódega Gospodnoga Bogá pristája dika i hvála, čést i zvišávanje, ki je gmáno našo skóz poldrúge stotine bráno, varvao i ete lépi svétek i spominanje na njegovo lúbézen i na očáke naše darúvao nam. On naj vodi i pela nadale túdi pôleg svoje smilenosti našo Puconsko g áno, naj njej podeljáva svoj obilen blagoslov i naj bode njej vsigdár njéni *Trdi grád!*

*

Po svetúvanji je bio vu gostilni Kúhár Jánoša skúpní banket, na šterom so predvsem Kúhár Štefan inšpektor pozdrávlali vse góste, ki so prišli svetít náš velikí svétek. Kovátš Štefan šinjór so na Nj. Vel. Kralá pravli toast Šifár Károly dúhovnik so pozdrávlali to svetúvajočo matersko gmáno, kak štera je nê poznala siste-mo „samo edno dête.“ ár je petéro svoji čéri gorizhánila i na peróti pústila. Za lépi pozdráv so se vu iméni matere zah áhili Luthár dúhov-nik, pokázavši na tó, ka dakeč či Bodonska že túdi sistemo „samo edno dête“ (Gornji Slaveči) nasledjuje, tečas ta mati má i se skrbi ešče za edno šesto svoje dête, tó je pa Diački Dóm. Vém té lúbézni násta e fundátora: te moléče dúše Kúhár Ferenc i žena Kološa Judtka sta túdi rávno Puconskiva rojáka bilá. Pri zidanji i goridržánji Diačkoga Dóma je Puconska fara svojo matersko pomoč i lúbézen skázala i prevedno skázuje. I nê nazádnje túdi Pucon-ske fare roják so té návstave skrbnik, Flisár Jánoš vp. vučitel, ki so z svojimi lépimi pesma-mi dosta doprinesli k pozdignjenosti našega sve-túvanja, záto na njihovo zdráve zdignejo kupi-co svojo. — Vu svojoj drúgoj napitnici so dom. dúhovnik pravli, ka je Puconska fara vu zádjni létaj večkrát méla rázložne lépe ósvetnosti, ali

zdá prvikrát vidi vu svojem króži bánskoga i srezkoga zastopnika. Tomi preštimanji se vsi veselimo i z srdcá pozdrávlamo zastopnika dr-žáve oblásti g. srezkoga načelnika Lipovšek Gašpara. — Vu svojem zádnejm govori so se dom. dúhovnik spominali z dúhovnikmi vkúp-delajóči fární svetní voditelov, kakti z inšpekto-rov. Med téní so nazóči bili g. Heklitš Štefan, inšpektor domanjkiševske fare, te od Bogá bla-gosloven trgovec, vu koga róki ešče erjávo že-lezo lépo žúto zláto postanjuje. Vu tom tróšti pozdignejo kupico svojo na njihovo zdráve, ka ceno železja za spónenka steber vzétoga svo-joj rojstnoj gmáni aldújejo.

Med prijétnim zgovárjanjem je hitro prišao čas slobódjemánja od Puconske gmáne, štera je vu histórični spómenkej tak bogata i šteroj do etigamao najstalněša móč, nevenliva najlepša précimba njéna je bila vrélost vernikov njéni. Ogvúšani smo, ka se je vsáki z bliščéčov ra-dostjov na líci i z etov oblúbov vu srdci svo-jem povrno nazáj vu stánek svoj: svojo mater bom vsigdár lúbo i k-mojoj evangeličanskoj cérkvi veren ostánem notri do smrti!

*

Nazádnjee se zamerkmamo, ka so se z jubile-umskoga ósvetka Puconske fare spominale, zvón cerkveni listov túdi rázlične svetne novine, kak-ti: „Jutarnji List“ v Zágrebi; „Napló“ v Subo-tici. Lépi i točen glás je prinesla „Murska Kra-jina“ v M. Soboti. Nadozi i vse pripoznanje vrédno so se spominale z našega zgodovinsko-ga svetúvanja ljubljanske „Jutro“ novine pod ti-tulom „V Trubarjevi Panoniji“. Z-toga artikulu-ša ništerne misli ese zamerkmamo.

Na konci vési, gdé se redčijo hiže, stoji bram molitvi. Kakor bi na trato póiožo preveliki kvader, takši je. Pred 150 leti ga je zidala gmána; roké so bilé ešče trde i okorne, kako dúše, v katere je orao čas vso bolezen preganjavcev. Hoteli so dati svojoj himni „Trdi grád“ právo obličje, ka se njim je túdi posrečilo.

V tom lúdstvi je vnogo vere. Pa túdi ponosni so. Zgodovina ji je vtrdila. Pregarjanje, štero so morali prestati predniki za volo vere tá do Jožefovoga edikta, vse to njim je jasnilo čelo. Preteklost njim je svéta. Podánost Bógi njim je v dúše skovao čas.

Jubilej puconske gmáne je bio istinski své-tek vsega evangeličanskoga gibanja v Prekmurji. Zasluží vso pazko. Protestanti so dáli Prekmurji takšo markantno potezo v njegovom kulturnom obličji, da je ni mogoče oporekati. Doba njho-voga dviga i páda nam je dála Števana Kúz-miča, koga računamo med apoštóle sloven-ske réči.